

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci žalobce: **M. H.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, t. č. v ZZC B., zastoupeného JUDr. A. Z., obecnou zmocněnkyní, bytem L., Č. T., proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR (odbor azylové a migrační politiky)**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. OAM-122/LE-BE03-PS-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. OAM-122/LE-BE03-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v B. (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 14. 10. 2014.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, neboť se dostatečným způsobem nevěnoval zhodnocení toho, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, 2420/2011 Sb. NSS (text veškerých rozhodnutí NSS je publikován na webu www.nssoud.cz), v němž bylo konstatováno, že „při výkladu pojmu ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení“, a na rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22, kde se

konstatuje, že „za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci“. V této souvislosti pak podle rozšířeného senátu NSS skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR. Žalobce rovněž poukazuje na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SD EU“), který judikoval, že různé státy mohou mít různé zájmy, jejichž sledování spadá pod pojem veřejného pořádku a pojem veřejného pořádku se může měnit i v čase (rozsudek ze dne 4. 12. 1974 ve věci C-41/74 V. D., bod 18); nicméně pojem veřejného pořádku je třeba vykládat restriktivně. Přičemž ani rozsah tohoto pojmu nemůže být určován jednostranně členským státem bez možnosti kontroly ze strany orgánů Unie (rozsudek ze dne 28. 10. 1975 ve věci C-36/75 R., bod 27). Nestačí pouhé porušení práva, ale musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba dotýkající se základního zájmu společnosti (rozsudek ze dne 27. 10. 1977 ve věci C-30/77 B., bod 35).

Žalobce připouští, že porušil svou právní povinnost a pobýval na území ČR nelegálně, porušení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ale dle jeho názoru nepředstavuje dostatečně závažnou hrozbu týkající se základního zájmu společnosti. Skutečnost, že chováním žalobce došlo ke skutečnému, aktuálnímu a dostatečně závažnému ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, žalovaný neprokázal a náležitě nezdůvodnil. Pro tyto velmi závažné vady je podle žalobce napadené rozhodnutí nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž podotýká, že v případě povolení vstupu na území se bude zdržovat u své sestry v Hradci Králové.

Žalovaný má naopak za to, že ve svém rozhodnutí náležitě popsal skutkový stav (tento skutkový stav není žalobou zpochybňován) a v odůvodnění napadeného rozhodnutí je vyličen konkrétní dlouhodobé chování žalobce v minulosti, které žalovaného vedlo oprávněně k závěru o hrozícím nebezpečí ze strany žalobce pro veřejný pořádek v ČR. Žalobce konkrétně v lednu 2009 přicestoval na základě povolení k dlouhodobému pobytu, které mu však vypršelo dne 22. 06. 2010, od té doby v ČR pobývá nelegálně. Dne 09. 02. 2012 mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku, jež ovšem nerespektoval a dne 14. 05. 2012 mu byl trestním příkazem za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí uložen podmíněný trest odnětí svobody (byl amnestován k 01. 01. 2013). Žalobce se však i nadále zdržoval na území ČR z důvodu, že si chtěl vydělat nějaké peníze. Byť bez povolení brigádně pracoval, neobstaral si potřebných 700,- Kč nutných na zajištění vydání nového pasu náhradou za pas, který měl ztratit před dvěma lety. Žalobce také není zdravotně pojištěn. V době podání žádosti o mezinárodní ochranu byl žalobce zajištěn v režimu zákona o pobytu cizinců. Tyto důvody obav z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce uváděné v napadeném rozhodnutí nejsou podle žalovaného pouze všeobecné, ale naopak zcela konkrétní a individualizované ve vztahu k osobě žalobce a jeho životní situaci. Z těchto skutečností podle žalovaného plyne, že žalobce nerespektoval vědomě a opakovaně požadavky, jež právní řád ČR klade na cizince, kteří hodlají pobývat na území ČR, nerespektoval ani vydané rozhodnutí o správním vyhoštění, nevycestoval a od té doby se zde zdržoval bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. Tímto svým jednáním prokázal neochotu respektovat právní řád ČR a z toho pramení i důvodná domněnka, že by se mohl zachovat stejně i nyní. Z odůvodnění podle žalovaného též plyne, že žalobce nemá žádnou stálou adresu (*de facto* žije na ulici), na území ČR nemá rodinného příslušníka – občana EU, naopak

má manželku na Ukrajině. Pokud žalobce uvádí, že se bude zdržovat u své sestry v Hradci Králové, žalovaný toto prohlášení nepovažuje za přesvědčivé, neboť tuto možnost měl již v minulosti a nevyužil ji. Takto zjištěný skutkový stav věci individuálně se vázící k osobě žalobce žalovaný posoudil jako důvodnou domněnku pro ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce. Důvodem uložené povinnosti setrvat v ZZC tedy není pouze fakt nelegálního pobytu na území, ale i snaha se vyhnout realizaci správního vyhoštění. Závěry ohledně možného ohrožení veřejného pořádku tak byly učiněny ve vztahu k individuálním okolnostem případu. Taktéž má žalovaný za to, že povaha a intenzita ve správním rozhodnutí popsaného chování žalobce jednotlivě a zejména pak v jeho součtu (kumulativně) představuje dostatečně skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Podle ustanovení § 46a zákona o azylu se při posuzování věci nemusí jednat pouze o situace, kdy již došlo k zásahu do veřejného pořádku ze strany cizince, nýbrž postačuje důvodná domněnka o možném nebezpečí pro veřejný pořádek.

V průběhu jednání účastníci odkázali na, popř. zopakovali svá písemná podání, žalobce pouze doplnil, že jeho sestra v Hradci Králové má vážně nemocné dítě, což jí znemožnilo se dostavit k dnešnímu jednání. S ohledem na tento stav by však velmi uvítala, pokud by žalobce byl propuštěn a mohl u ní pobývat. Žalobce naléhal, aby tuto skutečnost soud vzal v úvahu a napadené rozhodnutí zrušil. Žalovaný naopak poukázal na dosavadní nelegální pobyt žalobce a jeho neochotu změnit své chování ani poté, co byl trestně odsouzen. Žalovaný má za to, že za dané situace již státu nezbylo nic jiného, než omezit osobní svobodu žalobce. Pokud pak žalobce zmiňuje možnost pobytu u své sestry v Hradci Králové, žalovaný připouští, že tato okolnost může být zohledněna, avšak teprve v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Před vydáním napadeného rozhodnutí totiž žalobce tuto okolnost nezmínil, uvedl jen, že je se sestrou v telefonickém kontaktu.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 06. 06. 2014 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců na základě zjištění, že žalobce pobývá na území ČR bez víza či platného povolení k pobytu a že opakovaně úmyslně porušuje právní předpisy nebo maří výkon soudních či správních rozhodnutí. V návaznosti na to byl rozhodnutím Policie ČR z téhož dne, č. j. KRPA-223972-11/ČJ-2014-000022, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů, a to z důvodu, že pobývá na území ČR v rozporu s již vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění a že je zde obava, že by výkon rozhodnutí o správním vyhoštění mařil. Podle odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo totiž zjištěno, že žalobci bylo rozhodnutím ze dne 09. 02. 2012, č. j. KRPA-18782/ČJ-2012-000022, uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku spolu s povinností vycestovat do 16. 03. 2012, žalobce však nevycestoval a následně mu byl uložen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 14. 05. 2012, sp. zn. 40 T 7/2012, také podmíněný trest odnětí svobody v délce šesti měsíců se zkušební dobou do 31. 05. 2013. Tento trest mu byl ke dni 01. 01. 2013 amnestován. Ve správním řízení měl žalobce sdělit, že nevycestoval, protože před dvěma lety ztratil cestovní doklad a neměl na vystavení náhradního dokladu potřebnou částku 700,- Kč, chtěl si proto vydělat nějaké finanční prostředky. Dále uvedl, že má na Ukrajině manželku a v Hradci Králové sestru, žije však v Praze na ulici, takže písemnosti mu lze zasílat pouze na adresu na Ukrajině. V ČR nemá žádný majetek ani osobu, vůči níž by měl vyživovací povinnost. Není ani příslušníkem občana EU. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce ze dne 13. 06. 2014 žalobce uvedl, že je ženatý, na Ukrajině žije jeho manželka a syn, v Hradci Králové pak žije jeho sestra. Od léta 1996 pobýval na různých adresách v ČR a do roku 2011 jezdil dvakrát ročně na jeden měsíc na dovolenou domů na Ukrajinu. Do ČR přijel na základě

pracovního víza pracovat a živil se zde jako zedník. V ČR chce zůstat, protože na Ukrajině je špatná situace a na práci tam je už starý. Dne 16. 06. 2014 bylo v návaznosti na prohlášení o mezinárodní ochraně vydáno napadené rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo setrvat v ZZC až do vycestování, nejdéle však do 14. 10. 2014. Napadené rozhodnutí žalobce převzal dne 17. 06. 2014. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsaného až následně dne 30. 06. 2014 dále vyplynulo, že žalobce ve skutečnosti není ženatý, na Ukrajině žije se svou družkou, s níž má syna. Žalobce v pohovoru také potvrdil, že o svém nelegálním pobytu věděl a nic pro legalizaci pobytu nedělal, odjet však nemohl, protože neměl potřebné peníze.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, konkrétně usnesením ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec porušoval či ohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností narušoval či ohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobce na území ČR, maření správního vyhoštění, odsouzení žalobce v trestním řízení a na nevycestování žalobce z území ČR i přes uložené vyhoštění.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, přičemž by nebyly zjištěny žádné výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

Přitom žalobce byl za odpovídající trestný čin podle předchozí trestněprávní úpravy již odsouzen a pokračoval v maření správního vyhoštění i po svém odsouzení v trestním řízení. Takové jednání je jednáním zjevně nežádoucím, samo o sobě by s největší pravděpodobností představovalo další pokračování trestné činnosti žalobce ve smyslu § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a mohlo by vést orgány činné v trestním řízení, pokud by se věci začaly

zabývat, ke vzetí žalobce do tzv. předstižné vazby podle § 67 písm. c) trestního řádu. Za těchto okolností je tedy evidentní, že pokračující ignorance žalobce ve vztahu nejen k normám upravujícím pobyt cizinců na území ČR, ale od roku 2012 též ve vztahu k odsuzujícímu rozsudku v trestním řízení, plně odůvodňuje zcela reálnou obavu, že žalobce bude i nadále pokračovat v intenzivním narušování veřejného pořádku tím, že nebude reflektovat pravomocná rozhodnutí správních orgánů a soudů ČR a bude na území ČR i přes její jednoznačně vyjádřenou vůli nadále setrvávat a vyhýbat se svému odchodu.

Soud shodně se žalovaným považuje i pro tento případ za přiměřeně aplikovatelné závěry vyjádřené v rozsudku NSS ze dne 21. 05. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014-45, neboť skutkové okolnosti obou případů se zásadním způsobem neodlišují. K tomu nutno dodat, že shora uvedený závěr o nebezpečnosti žalobce pro veřejný pořádek ČR učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu. V napadeném rozhodnutí soud ověřil, že žalovaný vycházel z toho, že žalobce sice měl původně povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, jeho platnost však zanikla dne 22. 06. 2010. Dne 09. 02. 2012 bylo žalobci vydáno první správní vyhoštění a byl zařazen do evidence nežádoucích osob s platností od 15. 02. 2012 do 17. 03. 2013. Výjezdní příkaz platný do 16. 03. 2012 žalobce nerespektoval a nadále pobýval na území ČR. Žalovaný též zjistil, že žalobci byl trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 14. 05. 2012, sp. zn. 40 T 7/2012, uložen za spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podmíněný trest odnětí svobody se zkušební dobou v trvání šesti měsíců, který byl zrušen v důsledku vyhlášení amnestie. Žalobce nevycestoval podle svých slov proto, že si chtěl vydělat nějaké peníze. V roce 2012 údajně ztratil cestovní doklad, neměl však 700,- Kč, které po něm zastupitelský úřad požadoval za vyřízení nového. Zdravotní pojištění žalobce nemá, nemá ani stálou adresu, neboť žije na ulici. Dne 06. 06. 2014 bylo se žalobcem zahájeno další řízení o správním vyhoštění a současně byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce pak dne 11. 06. 2014 požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce má na Ukrajině manželku a v ČR žije jeho sestra.

Jestliže žalovaný všechny tyto skutečnosti uvedl v rámci rekapitulace zjištěného skutkového stavu, je zřejmé, že je všechny vzal při svém rozhodování v úvahu a pro svůj závěr i dostatečným způsobem zjistil potřebné individuální okolnosti života žalobce, kterými – jak plyne z judikatury NSS – se správní orgán, který rozhoduje o povinnosti setrvat v ZZC, musí zabývat. Podle názoru soudu není třeba trvat na tom, aby žalovaný, pokud v rozhodnutí uvede zjištěné skutečnosti, přičemž ty též mají oporu ve správním spise, znovu tyto okolnosti opakoval v rámci své právní úvahy. Jestliže uvede, že na základě konstatovaných skutečností dospěl k určitému právnímu závěru, je nade vší pochybnost zřejmé, že všechny rekapitulované skutečnosti byly podkladem pro jeho právní úvahu. Takto vystavěné odůvodnění, není na závadu; může být ve výsledku sice stručné (což je ale logické a akceptovatelné, jde-li o správní rozhodnutí, jež má být vydáno v krátké lhůtě), nicméně stále půjde o odůvodnění výstižné a přezkoumatelné za předpokladu, že takto souhrnně zhodnocené skutkové okolnosti individuálně i ve svém souhrnu zjevně svědčí v neprospěch cizince.

Podrobnější zhodnocení je nezbytné pouze tam, kde v řízení vyplynuly i významnější okolnosti svědčící ve prospěch cizince a kdy je tedy třeba vysvětlit, jak byly hodnoceny coby protiváha poznatků negativních (tj. jak se promítly, popř. proč se nepromítly do výroku napadeného rozhodnutí). Okolnosti svědčící ve prospěch žalobce však v řízení nevyplynuly a zmínka o sestře v Hradci Králové byla zcela nekonkrétní, takže chybějící reakce na tuto okolnost v odůvodnění napadeného rozhodnutí není závadou. Zmínka o možnosti pobytu u ní totiž zazněla až v nyní podané žalobě. Protože žalovaný v době rozhodování neměl žádné informace o tom, že by žalobce mohl u své sestry bydlet, nelze již přihlížet k nyní v podané

žalobě uplatněné argumentaci v tomto směru, neboť soud při přezkumu správního rozhodnutí vychází ze skutkového stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce tuto okolnost bude moci uvést v případné žádosti o propuštění ze zajištění, při přezkumu nyní napadeného rozhodnutí se jí však soud s ohledem na opožděná tvrzení žalobce zabývat nemůže.

Ze shora uvedených důvodů soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť úspěšnému žalovanému v řízení před soudem žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 17. července 2014

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v.r.
samosoudce

Za správnost: Alena Lébllová